

Preek ds. C. G. Bos – 1 Petrus 3 : 15, 16

Ps. 105 : 2

Ps. 135 : 12

Ps. 146 : 1, 3, 4, 8

Ps. 61: 1, 3, 4

Ps. 145 : 5

Lezen: 1 Petrus 3 : 8-22

Tekst: 1 Petrus 3 : 15, 16

Gemeente van onze Heere Jezus Christus,

Wanneer wij letten op de ontwikkeling van het hele leven in onze tijd, dan kan ons dat alleen maar beklemmen.

Wij zien over de hele linie alleen maar een grenzeloze vervlakking en een toenemende normloosheid. De mensen leven echt naar het goeddunken van hun eigen hart. Ook wanneer zij nog "religieus" zijn. Dan is dat in brede kring een godsdienstigheid, waarbij men naar de wil van de Heere, zoals Hij die in Zijn Woord heeft geopenbaard, niet vraagt. Men roept wel heel luid: "God wil het!" Ik denk met name aan het oecumenistisch drijven van deze tijd! Maar deze "wil van God" wordt niet afgelezen uit de bijbel, in een eerbiedig luisteren naar de volle Schriftopenbaring. Maar men wil het zèlf, en dan wordt eigen ideaal tot Gods wil verklaard, met of zonder beroep op "teksten" uit de bijbel, uit hun verband gerukt.

Maar voor al meer mensen, vooral in "het Westen" hebben de werkelijke waarden van het godsdienstige leven afgedaan. De meeste mensen leven alleen voor deze tijd en daarin voor zichzelf. Als zij het hier en nu maar goed hebben, vinden zij het wèl. Het gaat er maar om dat ieder een zo groot mogelijk deel van de welvaart in de wacht sleept en geniet van alle mogelijkheden, die het leven vandaag biedt. Meer inkomsten, meer vrije tijd, meer genietingen: dat zijn de dingen die het hart van de massa in beslag nemen, waar alle denken en streven op is gericht.

En over de eigenlijke zin van het leven in z'n eeuwigheidswaarde maakt men zich niet druk. Daar komt men gewoon niet aan toe. Het andere, het leven van elke dag met alles wat dat biedt: daar heeft men genoeg aan, daar zoekt men z'n bevrediging in.

Hoogstens hoopt men dat het - áls er dan nog een leven ná dit leven is - ook dán wel goed zal komen en dat er, na het goede hier volop genoten te hebben, ook nog wel een hemelleven achteraan zal komen. Maar dat is dan van later orde. Eerst komt het leven nu en hier.

Maar wij weten dat het in deze levenstijd gaat om de komst van het koninkrijk der hemelen hier op aarde! Wij weten dat daarin voor onszelf en alle mensen alleen het leven ligt: het echte, volle leven met God, onder Zijn heilsheerschappij. Wij weten dat God daarom deze wereld nog doet voortbestaan en deze levenstijd nog doet duren, omdat Hij bezig is Zijn heilswerk in deze wereld te werken; omdat God bezig is Zich uit dit geslacht, dat niettegenstaande de tijdelijke en plaatselijke welvaart, in verderf en ondergang is, Zich een gemeente te vergaderen, om die te leiden tot het eeuwige leven.

Dat wéten wij! Maar beléven wij dat ook?

Voor onszelf, zodat wij daar ons hart op zetten, ons leven op richten? Zodat dat een stempel zet op ons leven en ons heel andere mensen maakt en hier in deze levenstijd toch reeds doet leven als burgers van het koninkrijk der hemelen?

En laten wij dat ook zien aan anderen? Gaat er van ons leven ook een getuigenis uit van dat recht van onze God op ons leven en het koningschap van onze Heere Jezus Christus?

Daar gaat het om in onze tekst. Dat bindt Petrus ons op het hart, als hij ons oproept altijd bereid te zijn om verantwoording te doen van de hoop, die in ons is.

De oproep van Petrus: weest altijd bereid om verantwoording te doen van de hoop die in u is. We zien:

1. Waarom dit moet;
2. Hoe dit moet.

1. Petrus heeft zijn brief allereerst geschreven aan mensen, die het ontzaglijk moeilijk hadden in de wereld van die tijd. Direct in het begin van zijn brief spreekt hij hen aan als "vreemdelingen, die in de verstrooiing zijn".

Het waren er nog niet zoveel, die tot het geloof in de Heere Jezus Christus gekomen waren. Soms een heel huisgezin. Maar meest waren het eenlingen: hier een man, daar een vrouw, of een zoon, of dochter of slaaf. Alleen op de Pinksterdag te Jeruzalem lezen wij van enkele duizenden. Verder konden ze meest op de vingers van de hand wel worden geteld. Het evangelie was overal voor de Joden een ergernis en voor de Grieken een dwaasheid. De brede massa moest er niets van hebben, sloot z'n hart er voor toe: Maar in vele plaatsen waar het evangelie gebracht werd, waren er toch ook enkelen, van wie de Heere het hart er voor opende, zodat zij luisterden en het evangelie geloofden.

Maar mèt dat zij tot het geloof gekomen waren, waren ze vreemdelingen geworden in hun eigen omgeving: in hun dorp of stad, in hun eigen familie en gezin. Ze waren daardoor immers heel ánders geworden, ándere mensen. Ze deden niet meer, mee met allerlei heidense feesten en zondige praktijken, die het leven van die tijd kenmerkten. Hun christen-zijn drukte z'n stempel op heel hun leven en optreden.

Daarmee lagen ze er echter ook radicaal uit! Daar begrepen de anderen, die niet tot het geloof in de Heere Jezus Christus gekomen waren, niets van. Die vroegen zich verwonderd af: "Wat bezielt: die mensen toch?" Ze vonden dat maar vreemd.

Hoezeer het leven van hen, die tot het geloof gekomen waren ánders geworden was en hoe vreemd de anderen daartegenover stonden, wordt ons met een enkele trek getekend in hoofdstuk 4:3 en 4: "Want er is tijd genoeg voorbijgegaan met het volbrengen van de wil der heidenen, toen gij wandeldet in allerlei losbandigheid, begeerten, dronkenschap, brassen, drinken en onzedelijke afgoderij. Daarom bevréémdt het hen, dat gij u niet met hen stort in diezelfde poel van liederlijkheid, en zij belasteren u!"

Uiteraard gaf dat allerlei moeilijkheden en verwickelingen; zo dagelijks in het maatschappelijke verkeer als ook in de gezinnen. Overal gaf dat wrijving en botsing.' Vrouwen kregen conflicten 'met hun nog heidense mannen vanwege hun ingetogen leven, als zij weigerden mee te doen met het uitgaansleven van die dagen, dat doortrokken was van zedeloosheid, als zij niet meer meededen aan de feesten, die aan de afgoden waren gewijd. Mannen kregen veel verwijten van hun vrouwen te horen, allerlei schimpscheuten op hun vroomheid. Slaven die tot het geloof gekomen waren kregen moeiten met hun heren, omdat zij zich niet meer leenden voor allerlei zondepraktijken. Juist met betrekking tot de huisslaven schrijft Petrus: "Gij huisslaven, weest in alle vreze uw meesters onderdanig, niet alleen de goede en vriendelijke, maar ook de verkeerde. Want dit is genade, indien iemand, omdat hij met God rekening houdt, leed verdraagt, dat hij ten onrechte lijdt". (1 Petr. 2:18, 19).

Hoe erg dit allemaal geworden was, lezen we even verder: "Geliefden, laat de vuurgloed die tot beproeving dient, u niet bevreedden, alsof u iets vreemds overkwame. Integendeel, verblijdt u naarmate gij deel hebt aan het lijden van Christus, opdat gij u ook met vreugde zult mogen verblijden bij de openbaring Zijner heerlijkheid". (1 Petr. 4:12, 13).

Juist dat deze dingen elke dag weer terugkwamen, maakte het zo moeilijk om vol te houden. Om een enkele keer eens flink te zijn en aan verleiding weerstand te bieden en treitering te doorstaan: dat wil vaak nog wel. Maar als het elke dag weer hetzelfde liedje is en de hele dag door: dan wordt het ontzaglijk zwaar.

En zo dreigden ook deze christenen te bezwijken onder de last. Ze gingen terugschrikken voor de consequenties van hun christen-zijn. Ze dreigden weer mee afgetrokken te worden tot een ongodvruchtige levenswandel.

In die situatie heeft Petrus hen deze brief geschreven en wekt hij hen eerst op in vs. 14: "Doch vreest niet voor hun dreiging en laat u niet verschrikken"! En dan komt hij in onze tekst met zijn positieve opwekking: "Maar heiligt de Christus in uw harten als Heere,

altijd bereid tot verantwoording aan al wie u rekenschap vraagt van de hoop die in u is". En nu betrekken wij dat maar direct op onszelf, want deze apostolische oproep komt ook tot ons. De Heer spreekt daarin ook ons aan in onze eigen tijd en eigen situatie, hoe verschillend die ook mag zijn.

Wij ook, wij moeten de Christus, Die Enige, Gods Gezondene, Gods Gezalfde, heiligen in onze harten als Heere. Heiligen, dat wil zeggen, dat wij Hem moeten erkennen voor Wie Hij is, in Zijn grootheid en heerlijkheid.

En dan speciaal als Heer! Als onze eigen Heer, Die ons heeft gekocht, aan Wie wij toebehoren, helemaal. Voor Wiens rekening wij staan. Die daarom ook alleen over ons leven heeft te beschikken. Maar Die tegelijk ook Heer is van álles en álten! De universele Heer, aan Wie alles onderworpen is, aan Wie allen te gehoorzamen hebben. Zonder wie niemand zich tenslotte kan roeren of bewegen.

Hem moeten wij heiligen in onze hárten, oprecht, in het diepste van ons leven.

Dat wil zeggen: we moeten maar niet vlot kunnen antwoorden op de eerste vraag van onze Heidelbergse Catechismus: "Dit is mijn enige troost, dat ik met lichaam en ziel, in leven en sterven, het eigendom ben, niet van mijzelf, maar van mijn trouwe Heiland Jezus Christus. Want Hij heeft met zijn kostbaar bloed voor al mijn zonden volkomen betaald en mij uit alle macht van de duivel verlost. Hij bewaart mij zo, dat zonder de wil van mijn hemelse Vader geen haar van mijn hoofd kan vallen kan, ja zelfs zo, dat alles dienen moet tot mijn heil." Dat mag maar niet een kwestie zijn van een van buiten geleerd lesje, van een aangeleerde levenshouding, van opvoeding. Maar ons hárt moet Hem erkennen, op Hem vertrouwen, zich voor Hem buigen; ons hart, als het centrum van ons leven, als de motor, die ons hele leven in beweging zet.

Voor alle dingen komt het hierop aan, Wie de Heere Jezus voor onszelf is, werkelijk. Wij moeten ons realiseren wat dat zeggen wil, Zijn eigendom te zijn, wat dat Hem gekóst heeft, ons Zich tot een eigendom te maken, welk een liefde van onze Heiland daarin naar ons is uitgegaan. Maar ook: hoezeer Hij het daarom in ons leven te zèggen heeft; dat wij dan nu ook helemaal van Hem zijn. En dat dát juist de rijkdom, de heerlijkheid van ons leven is.

En dat wij Christus als Heer heiligen in onze harten, moet dan mede daarin uitkomen, dat we ons nooit voor Hem schamen, maar altijd bereid zijn tot verantwoording aan al wie ons rekenschap vraagt van de hoop, die in ons is.

Dit is werkelijk geen overbodige opwekking voor ons.

Ook ons christelijk leven is ernstig in gevaar. En dat gevaar komt nu van twee kanten.

Daar is het gevaar, dat wij ons christen-zijn zoveel mogelijk willen verdoezelen, dat we niet uit de toon willen vallen. We willen niet anders zijn dan de anderen, maar zoveel mogelijk meedoen.

Dan schamen we ons eigenlijk voor ons christen-zijn. Dan durven wij de consequenties ervan niet aan. Dan zijn we bang, dat men er ons om uit zal lachen, dat we dan niet in tel zullen zijn of wat dan ook.

Daar zullen jullie ook wel eens moeite mee hebben, jongelui, wanneer jullie met andere jongens en meisjes in aanraking komen, op verschillende scholen, of op kantoor, of in allerlei bedrijven. Dan kun je niet altijd meepraten, want de anderen zitten vol van dingen, waar jullie van huis uit niet zo mee in aanraking komen. En dat is niet leuk. Dan ga je je er ook voor interesseren, enkel maar om te tonen, dat je toch ook ervan mee kunt praten. Dan kun je ook niet altijd meedóen. Dan is er een verjaardagsfuijfe of zomaar een gezellig avondje of een uitje. En je weet wel dat de sfeer er heel anders is dan thuis, dat er zeker voor de Heere Jezus geen plaats is. Maar je wilt toch, geen spelbreker zijn.

En als op maandag ieder vol is van de voetbal of van andere sportactiviteiten van de zondag, waarmee de zondag, als dag van de Heere in heel bijzondere zin, ontheilgd is: wie denkt er dan over om ook eens te gaan praten over eigen zondagsviering, hoe fijn het is geweest, in de kerk en thuis, dat het een feestdag is geweest? Daarover houd je maar je mond en je luistert mee. En er zijn er ook wel, die toch 's zondags graag de sportuitslagen horen, om op maandag maar niet met een mond vol kiezen en tanden te staan, of misschien ook wel omdat zij zichzelf ook gloeiend voor de sport interesseren.

Maar jongelui, die moeite is er heus niet alleen voor jullie. Veel ouderen hebben met

diezelfde kracht van de zonde te kampen. Hoeveel zijn het er niet, die thuis wel bidden en danken bij de maaltijden, maar op het karwij of in de kantine, in de trein of in een restaurant zomaar in hun boterham bijten. Hoeveel zijn het er niet die maar meeleuteren en meekankeren met anderen en er zouteloze, dubbelzinnige praat uitslaan, om te laten zien dat zij ook wel wat durven. Hoeveel zijn het er niet die in de praktijk de beginselen die zij belijden overboord gooien die tenslotte ook alleen leven voor zichzelf en voor deze levensstijl.

Dat zien we heel sterk in onze tijd: de vervlakking, de verflauwing van de grenzen; de wegdoezeling van het radicale onderscheid, de tegenstelling tussen kerk en wereld. Wat is er maar weinig verschil in de politiek tussen de christelijke en niet-christelijke partijen. De ene partij is wat meer vooruitstrevend dan de andere, stelt z'n wensen en idealen wat hoger, maar tenslotte jaagt men hetzelfde na. En ook in de christelijke maatschappelijke organisaties is het touwtrekken tussen werkgever en werknemer en staat de beleving van het Christen-zijn maar zo weinig centraal.

Maar dan is er toch ook voor ons nog een heel ander gevaar, namelijk: dat wij een gesloten kringetje gaan vormen. Dat het ons alleen maar gaat om onze eigen geloofsbeleving en de cultivering 'daarvan. Dat we in feite als op een eilandje gaan leven en het wel goed vinden als ons eigen leven maar met Christus geborgen is in God en het hele wereldleven verder maar z'n beloop laten. Dat we stilletjes onze eigen gang gaan en ons overal zelf isoleren.

Dat is toch wel een gevaar, dat verbonden is aan eigen organisaties. Van die eigen organisaties als zodanig zeg ik geen kwaad. Integendeel! Ze zijn nodig omdat wij onze beginselen moeten bewaren, elkander daarin moeten opbouwen en samen ook sterk moeten staan. Ze zijn nodig om van daaruit te werken en het koninkrijk van onze Heere Jezus Christus met kracht te doen komen. Maar dat neemt niet weg, dat er toch wel een bijzonder gevaar aan verbonden is. Evenzeer als de leer de vrije genade Godverheerlijkend is, maar er wel het gevaar aan verbonden is, dat we het nu maar een beetje gemakkelijk gaan opnemen en ons niet met alle inspanning gaan toelagen op het doen van goede werken; er niet genoeg wèrk van maken om onszelf te reinigen, gelijk Christus rein is.

Tegen die beide gevaren geldt de oproep van de apostel Petrus hier in onze tekst als waarschuwing. Het evangelie van onze Heere Jezus Christus mag niet pasklaar gemaakt worden voor de wereld. Maar het mag ook niet verzanden in een klein kringetje. Het evangelie is een wereldzaak. Het koninkrijk van Christus kent geen grenzen. "Alzo lief heeft God de wêrld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebben". Wij zijn het zout der aarde en het licht der wereld. Wij mogen ons niet afsluiten van de wereld, niet de deuren toegrendelen voor de anderen. Maar wij moeten juist met ons Christen-zijn in de wereld uitgaan, aan die wereld onze rijkdom laten zien, die we hebben in onze Heere Jezus Christus.

Dáárom moeten wij altijd bereid zijn tot verantwoording aan al wie ons rekenschap vraagt van de hoop, die in ons is.

Onze tekst is één van de Schriftplaatsen, die staan op de titelpagina van onze Nederlandse Geloofsbelijdenis, "waardoor alle gelovigen vermaand worden belijdenis van hun geloof voor de mensen te doen". En zo is onze Nederlandse Geloofsbelijdenis daar zelf ook een prachtig voorbeeld van. Zo heeft Guido de Bres uit naam van de gelovigen in de Nederlanden, die naar de waarachtige reformatie van het Evangelie van onze Heere Jezus Christus begeerden te leven, rekenschap afgelegd voor koning Filips II, om te laten zien, dat het laster was dat men hen beschuldigde van revolutie en ketterij. Zo heeft hij bewezen uit de Schriften, dat al hun streven er alleen maar op gericht was om de Heere te dienen naar Zijn Woord.

Kijk, zo moeten wij dat ook kunnen. Dat behoeft niet met dezelfde en evenzoveel woorden. Maar het moet wel even welbewust en klaar en met overtuigingskracht, door een eenvoudig getuigenis uit de Schriften.

Er is een oude Joodse spreuk, die hierop neerkomt: "Als iemand u iets uit de "thora", dat is: uit het Wetboek, vraagt, moogt ge niet stotteren!"

Welnu, dat geldt ook, en te sterker nog, voor ons. Dat geldt ook voor jullie, jongens en

meisjes! Zorg er voor, bereid je er op voor dat je nooit hoeft te stotteren als iemand je vraagt naar je geloof in de Heere Jezus Christus naar de Schriften. Leg je toe op je catechisatiewerk! Doe mee met het verenigingsleven, dat zich bezig houdt met Schriftstudie! Wees daarin actief! Vooral ook: lees zelf je bijbel. Niet zo maar eens een stukje er uit! Maar lees de bijbel, het Woord van je God, om daaruit de Heere te leren kennen in Zijn heerlijkheid, al meer. Maak je daar toch niet gemakkelijk, gemakzuchtig, met een "Jantje van Leiden" van áf. Laat dat toch niet in het gedrang komen door allerlei studie en andere bezigheden. Dit is het eerste en voornaamste! Dit heeft de hoogste waarde voor deze tijd en voor de eeuwigheid! Dit is het recht van onze God!

Ja, dáár moeten wij voor staan en dáár moeten wij een duidelijk en vast getuigenis van afleggen: van de hóóp die in Ons is.

Heel ons christen-zijn kan samengevat worden in dit ene woordje: "hoop!"

Niet omdat wat wij verwachten nog onzeker zou zijn, of nog helemaal alleen in de toekomst zou liggen, vandaag nog geen werkelijkheid zou zijn. De bijbelse "hoop" is altijd volkomen zekerheid. Omdat het is een bouwen op Gods beloften, op de HEERE Zelf. Maar wij spreken van "hoop", omdat ons geloof zich richt op wat nog niet gezien wordt, wat met de vinger nog niet aanwijsbaar is. Zoals Paulus dat zegt in Romeinen 8:24: "Hoop die gezien wordt, is geen hoop, want hoe zal men hopen op hetgeen men ziet? Indien wij echter hopen op hetgeen wij niet zien, verwachten wij het met volharding".

Het is er al wel, dat koninkrijk van onze Heere Jezus Christus! Zijn macht en heerschappij is al wel werkelijkheid. Maar die werkelijkheid is nog niet zien, is nog gelóófs-werkelijkheid. Hij duldt het nog, dat Zijn heerschappij wordt tegengestaan en grijpt nog niet in met dwingende kracht.

Maar wat het oog niet ziet en waarvan de wereld daarom nog niet wil weten, daarvan moeten wij vrijmoedig getuigen: van dat koningschap van Jezus Christus, dat is en kómt en straks hemel en aarde vervullen zal!

Juist daarin staan kerk en wereld lijnrecht tegenover elkaar.

De wereld heeft enerzijds haar cultuuroptimisme en waant dan zelf wel een heilsstaat te kunnen stichten, waarin alle zwaarden zijn omgesmeed in spaden; waarin welvaart zal zijn voor allen — als de geboorteregeling tenminste maar goed in de hand gehouden wordt, zodat er niet teveel mensen komen, waardoor de spoeling wat al te dun zou worden! Of het ongeloof leeft in puur pessimisme en ziet de wereld al ondergaan in nijd en strijd: men heeft geen enkel uitzicht en geen enkele verwachting meer!

Daar staan wij als kerk des Heeren, als gelovigen, tegen over met onze geloofshoop. Met ons weten, dat ons leven is verlost; dat Jezus Christus ook vandaag en in alle tijden het hele wereldbeleid, alle dingen, grote en kleine, in Zijn handen houdt; dat Hij door alles heen Gods heilsplan uitvoert. Met onze verwachting, naar Gods beloften, van de nieuwe hemel en de nieuwe aarde, waarin gerechtigheid wonen zal.

Nee, onze christelijke hoop kijkt niet áchteruit, naar die "goeie, oude tijd", dat die nog eens terug zal komen. Maar wij zien vóóruit, naar de toekomst!. Want die is van onze Heere Jezus Christus! En Zijn koninkrijk komt! Dáár gaat het om, ook in deze tijd!

Van die hoop die in ons is mogen en moeten wij verantwoording afleggen, vrijmoedig, tegenover iedereen.

Zeg niet: "Daar hebben wij onze mannen voor: onze professoren en dominees, onze ouderlingen en diakenen, onze mensen in de volksvertegenwoordiging en regeercolleges! Dat moeten zij maar opknappen! Daar hebben wij zo geen bekwaamheid voor!"

Het is Pinksteren geweest! Vervuld is de profetie, dat de HEERE van Zijn Geest zou uitstorten op álle vlees: op mannen en vrouwen, op jongelingen en ouden, op vrijen en dienstknechten. Wij hebben állen de zalving van de Heilige, zo velen wij in Christus geloven en onze bekwaamheid is uit God.

Allen moeten wij zó leven, dat wij "uit de toon vallen". dat wij ópvallen; dat wij anders leven dan de anderen. Zodat zij vragen gaan: "Wat hebben jullie toch? Wat zijn jullie toch? Wat drijft jullie, wat willen jullie toch?"

Om dan te belijden, te getuigen: "Wij? Wij hebben Jezus Christus als Heere! Ons leven is door Hem verlost, door Hem vrijgekocht! Wij behoren Hem toe en de hele wereld behoort Hem toe: Hem is gegeven alle macht in hemel en op aarde! Kom, ga mèt ons en dien met ons de Heere!"

2. Maar dan moeten we toch ook wel toezien hoe we dat doen: dat verantwoording afleggen van de hoop, die in ons is.

Dat is zo ontzaglijk belangrijk.

We kunnen zo gemakkelijk, door de houding die we aannemen, anderen in de weg staan en hartedeuren dichtsmijten.

Dat doen we, als we onszelf op een hoog voetstuk plaatsen en door ons ánders zijn de indruk wekken, dat wij menen beter te zijn dan anderen. Dat doen we, als we het anderen eens áán willen zeggen en alleen maar vlijmend scherp oordelen, zonder dat de bewogenheid van het evangelie ons drijft, de vurige begeerte om die anderen te trekken, te winnen.

Dat doen we ook, als de anderen met reden kunnen zeggen: "De praat is wel mooi, de woorden zijn wel goed, maar kijk niet naar z'n daden!" Als wij door een slordige, ongodvruchtige levenswandel ergernis wekken en zo de naam van Christus, die we dragen, oneer aandoen.

Door al 'dergelijke dingen krijgen wij er schuld aan, als de anderen zich daaraan stoten en zich in sterke afweer gaan stellen tegen de Heere en Zijn dienst, daar niets van moeten hebben. En zo gebeurt het toch maar al te vaak.

Hoe komt het toch dat er in onze tijd van de kerk maar zo weinig werfkracht uitgaat? Van de eerste christengemeente lezen we dat ze in de gunst stond bij het gehele volk en de Heere voegde dagelijks toe aan de kring, die behouden werden. (Hand. 2:47). Kom daar vandaag eens om! Het laatste gebeurt niet, maar het eerste is ook niet het geval. En nu kunnen wij wel heel gemakkelijk opmerken, dat er geen klankbodem meer voor het evangelie is, dat de mensen zich er al meer van afkeren. Maar wij doen toch goed ons zelf af te vragen of wij het er ook niet naar maken. Het zou wel eens kunnen zijn, dat men zich meer stootte aan al onze "ellendigheden", dan aan het Woord van de Heere.

Laten wij maar ter harte nemen, wat de apostel hier zegt over de wijze waarop wij verantwoording moeten afleggen.

Dat moeten wij allereerst doen "met zachtmoedigheid en vreze".

"Met zachtmoedigheid" wil zeggen: we moeten niet hoog van de toren blazen, niet van leer trekken. Zachtmoedig is: niet, hard en streng, maar mild en zacht:, met vriendelijke ogen, en een open hart voor de ander.

En "met vreze"! Dat heeft natuurlijk niets te maken met bangheid, vreesachtigheid. Het betekent: met eerbied en diep ontzag, zodat het duidelijk uitkomt om welke hoge, heilige, goddelijke dingen het gaat. Dat het maar niet gaat om onze eigen overtuiging, waar een andere overtuiging tegenover geplaatst kan worden, maar dat het gaat om het recht en de heiligheid van de Heere.

Onze verantwoording mag dus nooit ontaarden in wat "bekvechterij", maar moet, waardig zijn, een rustige klare geloofsbelijdenis. We mogen ons nooit uit onze tent laten lokken door laatlunkende spot en door ergernis, die ons anders-zijn, ons niet-meedoen geeft, om ons daartegen dan af te zetten. We moeten altijd proberen het hárt van de ander te raken en hem te winnen voor de Heere.

Daarom voegt Petrus er ook nog aan toe, dat wij onze verantwoording moeten afleggen "met een goed geweten, opdat bij al het kwaad, dat men van u spreekt, zij, die uw goede wandel in Christus smaden, beschaamd gemaakt worden", (vs. 16).

De mensen moeten aan onze levenswandel kunnen zien wat het zeggen wil christen te zijn. Door heel onze handel en ons optreden moeten wij respect afdwingen, tonen dat wij volle ernst maken met onze belijdenis en dat het ons nooit gaat om zelfhandhaving, om heerschappijvoering, maar om het dienen van elkander in de liefde, om gehoorzaamheid aan Christus; dat we er naar jagen, dat Christus almeer gestalte in ons krijgt.

Het is altijd zo geweest en zal zo blijven ook, dat men graag kwaad van ons spreekt. De afkeer van God, de vijandschap tegen onze Heere Jezus Christus keert zich ook tegen ons. De Heere Christus heeft al voorzegt: "Indien gij van de wereld waart, zou de wereld het hare liefhebben, doch omdat gij van de wereld niet zijt, maar Ik u uit de wereld uitgekozen heb, daarom haat u de wereld". Daarom leven wij als in een glazen huis en kijkt men met argusogen op ons toe, of men niet iets kan vinden, waar men de vinger bij

kan leggen om er aanmerking op te maken.

Maar dat moet ook kunnen. Wij mogen geen aanleiding geven voor smaad. Maar juist door onze goede wandel in Christus, dat wil zeggen: in gemeenschap met Christus, moeten wij elke lasterlijke mond stoppen. Het leven van Christus Zelf moet gestalte in ons krijgen.

Dan gaat er ook van ons léven een getuigenis uit. Dan openbaart zich in ons iets van de kracht van het koninkrijk der hemelen. En zo breekt zich dat 'koninkrijk van onze Heere Jezus Christus baan in deze wereld.

Want of men geloven wil of niet, voor Jezus Christus als Heer zich buigt of zich tegen Hem verzet: er gebeurt dan altijd iets. Men moet dan kleur bekennen, z'n houding bepalen, positie kiezen. En zo rijpt de wereld voor de toekomst van de Heere Jezus Christus.

Wees dan nooit bang! Schaam u nooit voor Christus als uw hoop, die in u is. Want die hoop beschaamt niet. Wees altijd bereid om verantwoording te doen.

Jezus Christus is de Heer en Hij komt in heerlijkheid. En Hij brengt ook tot heerlijkheid allen, die Hem als hun Heere hebben geheiligd in hun harten.

Amen.